

Γ. ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

Λυσίου, Ὑπὲρ τοῦ Ἐρατοσθένους φόνου, 9-13

(Platonis Opera, ed. Oxford Classical Texts)

Γ1. Ὄταν αποχτήσαμε το παιδί, η μητέρα του το θήλαζε· για να μην κινδυνεύει, λοιπόν, κατεβαίνοντας τη σκάλα, ὅποτε χρειαζόταν να το πλύνει, ἔμενα εγώ πάνω και οι γυναίκες κάτω. Και εἶχαμε ἤδη συνηθίσει τόσο, ὥστε πολλές φορές η γυναίκα μου ἔφευγε και πήγαινε να κοιμηθεῖ κάτω με το παιδί, για να του δίνει το στήθος και να μην κλαίει. Αυτά γίνονταν ὅπως σας τα λέω πολὺν καιρό· και εγώ ποτέ δεν ἔβαλα κακό με τον νου μου, αλλά με ἔδερνε τέτοια ἀφέλεια, ὥστε νόμιζα πως η γυναίκα μου ἦταν υπόδειγμα ἠθικῆς στην πόλη.

Γ2. Η σύζυγος εἶχε βάλει την υπηρέτρια να ενοχλεῖ το παιδί, ὥστε αυτό να κλαίει. Ο σύζυγος στο κλάμα του παιδιού ἀπαίτησε να κατέβει για να το θηλάσει. Εκείνη προσποιήθηκε πως δεν θέλει να κατέβει, γιατί ἠθέλε να εἶναι κοντά του μετά ἀπὸ τόσο καιρό ἀπουσίας του. Ὄταν ο σύζυγος ἐκνευρίστηκε και ἀπαίτησα πιο δυναμικά να κατέβει, η σύζυγος ἔριξε την ευθύνη σ' αυτόν λέγοντας πως τη διώχνει για να ερωτοτροπήσει με την υπηρέτριά του. Με αυτή τη δικαιολογία κατέβηκε και κάνοντας την ἐκνευρισμένη κλείδωσε την πόρτα ἀπὸ ἔξω, ὥστε να μην μπορεῖ ο σύζυγος να βγει ἀπὸ το δωμάτιό του και εκείνη ἀνενόχλητη να διώξει τον εραστή της, τον ὁποῖο εἶχε κρυμμένο σε κάποιο σημεῖο του σπιτιού τους.

Γ3. α. (πρό) – πρότερον -

β. «καί ἡμεῖς ἐγελῶμεν, ἐκεῖναι δὲ ἀναστᾶσαι καὶ ἀπιούσαι προστιθέασι τὰς θύρας».

Γ4. α. ἡμῖν: Δοτική προσωπική, κτητική ἐκ του ἐγένετο.

καθευδήσουσα: Επιρρηματική, τελική μετοχή.

ὡς τὸ παιδίον: Ἐμπρόθετος προσδιορισμός κίνησης (κίνηση με κατεύθυνση σε πρόσωπο).

αὐτῷ: Ἐμμεσο ἀντικείμενο του διδῶ.

κλᾶον: Κατηγορηματική μετοχή ἐκ του παύομαι.

άσμενη: Επιρρηματικό κατηγορούμενο που δηλώνει τρόπο.

έορακυϊα: Επιρρηματική, αιτιολογική μετοχή (συνημμένη), υποκειμενικής αιτιολογίας (συνοδεύεται από το ώς).

β. «ὦ, γύναι, ἄπιθι καί δός τῷ παιδίῳ τὸν τιθὸν».

Υ. Γ. Η μετάφραση είναι του Θ. Κ. Στεφανόπουλου (από την Πύλη για την Ελληνική Γλώσσα).

Η μετάφραση του αποσπάσματος:

Όταν αποχτήσαμε το παιδί, η μητέρα του το θήλαζε· για να μην κινδυνεύει λοιπόν κατεβαίνοντας τη σκάλα, όποτε χρειαζόταν να το πλύνει, έμενα εγώ πάνω και οι γυναίκες κάτω. Και είχαμε ήδη συνηθίσει τόσο, ώστε πολλές φορές η γυναίκα μου έφευγε και πήγαινε να κοιμηθεί κάτω με το παιδί, για να του δίνει το στήθος και να μην κλαίει. Αυτά γίνονταν όπως σας τα λέω πολύν καιρό· και εγώ ποτέ δεν έβαλα κακό με τον νου μου, αλλά με έδερνε τέτοια αφέλεια, ώστε νόμιζα πως η γυναίκα μου ήταν υπόδειγμα ηθικής στην πόλη.

Ο καιρός περνούσε, συμπολίτες, ώσπου κάποτε γύρισα από τα χτήματα χωρίς να με περιμένουν. Μετά το δείπνο το παιδί έκλαιγε και είχε γκρίνια -το ενοχλούσε επίτηδες η υπηρέτρια, για να αντιδρά όπως αντιδρούσε· ο λόγος ήταν ότι βρισκόταν μέσα το συγκεκριμένο πρόσωπο· αργότερα έμαθα τα πάντα. Εγώ τότε έλεγα στη γυναίκα μου να κατεβεί κάτω και να δώσει το στήθος στο παιδί, για να σταματήσει να κλαίει. Εκείνη στην αρχή δεν ήθελε -περιχαρής, υποτίθεται, που μ' έβλεπε στο σπίτι έπειτα από τόσον καιρό. Όταν όμως εγώ άρχισα να εκνευρίζομαι και επέμενα να πάει, «για να ερωτοτροπείς», είπε, «του λόγου σου εδώ με τη μικρή· και την άλλη φορά, όταν είχες μεθύσει, της επιτέθηκες». Εγώ τότε γελούσα· εκείνη σηκώνεται, κλείνει βγαίνοντας την πόρτα -αστειευόμενη δήθεν- και κατεβάζει τον μοχλό.